

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **L.L.**, nar....., státní příslušnost, adresa pro doručování písemností....., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. Schránka OAM/21, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 10.11.2011, č.j. OAM – 303-ZA-ZA14-ZA12-2011 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14 a) zákona o azylu.

V zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu, vytkla, že správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí nepovažovala za přesvědčivé, žalovaný porušil § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlížel k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Dále uvedla, že si žalovaný neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. Dospěla tak k závěru nezákonnosti tohoto rozhodnutí. Byla

přesvědčena, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany byl její odůvodněný strach v souvislosti s vyhrožováním ze strany kriminálních struktur. Odmítá návrat do své vlasti, kde by mohla být vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Tvrdí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala z důvodu obavy o svou svobodu, zdraví i život. Navrhla proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 1.2.2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí.

Obavy žalobkyně z jednání neznámých osob nepředstavují pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Jednání neznámých osob nebylo zapříčiněno důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Navíc zájem neznámých osob byl spjat pouze s osobou bývalého přítele žalobkyně, který však v roce 2008 zemřel. Po změně telefonního čísla se už jmenovaná ani s žádnými výhrůžkami nesetkala. Správní orgán si také obstaral podklady, se kterými žalobkyni seznámil, a ze kterých vyplynulo, že na Ukrajině existují instituty, kterých mohou občané využít a domáhat se ochrany svých práv.

I když žalobkyně namítá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala z důvodu obav o svobodu, zdraví i život, nikoliv z důvodu snahy legalizovat svůj pobyt v ČR, nelze dle názoru žalovaného přehlédnout, že jmenovaná pobývá v ČR od roku 2001 a svoji situaci se nepokusila za celou dobu jinak vyřešit ani nevyhledala pomoc dříve, cítila-li se skutečně ohrožena.

Žalovaný má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný vyslovil všechny závěry, jakož i úvahy, jimiž byl při vyslovování závěrů veden.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění, soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části III., hlavy II., dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení ustanovení 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 68 odst. 3 citovaného zákona, nemůže soud žalobkyni přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že

žadatelce je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které ji vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný postup, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. S ohledem na tvrzení jmenované bylo dostačující, když žalovaný při svém rozhodování vyšel ze skutečností uvedených žalobkyní a nebylo nutné opatřovat další podklady pro rozhodnutí. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení. Žalovaný své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14 a) zákona o azylu.

Z judikatury NSS sice rozsudku ze dne 25.ledna 2011 č.j. 5Azs 6/2010 – 107 vyplývá, že „*žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit*“.

V daném případě soud v rozsahu žalobních námitek přezkoumával, zda přichází v úvahu forma mezinárodní ochrany podle § 12 či § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. O jiné důvody udělení azylu žalobu žalobkyně nepřela.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21.10.2011. Uvedla, že ... opustila koncem května roku 2011 ze strachu o život. Před odjezdem z vlasti žila na ... se svým tehdejším českým přítelem, který podnikal, nebyla však informovaná v čem spočíval způsob jeho obživy. Kvůli příteli ji začali vyhrožovat neznámí lidé. Ačkoliv hodlali spolu uzavřít manželství, nepodařilo se to, neboť při cestě z ČR na ... byl její přítel zatčen a již se na ... nevrátil. Žadatelka následně odjela do ČR, syna nechala u svého bývalého manžela na V roce 2008 její přítel zemřel. Po jeho smrti ji opět vyhrožovali telefonicky neznámí lidé. V současné době má nového přítele. Na se bojí vrátit ze strachu o život. Následně byl se jmenovanou učiněn pohovor dne 1.11.2011, kdy skutečnosti uvedené do žádosti potvrdila. Opakovaně uvedla, že se na nemůže vrátit, protože jí bylo v minulosti vyhrožováno. Vše začalo v době, kdy žila s tehdejším přítelem na....., který tam také pracoval. Po jeho úmrtí dne 8.11.2008 poslední vyhrožování se odehrálo v roce 2009. Po změně telefonního čísla již další problémy neměla.

Soud se shoduje se závěrem žalovaného, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu. V odůvodnění své žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně sdělila, že se bojí vrátit do vlasti z důvodu strachu o svůj život. Bylo však prokázáno, že zájem neznámých osob byl spjat pouze s osobou bývalého přítele, který však v roce 2008 zemřel. Po změně telefonního čísla se už jmenovaná ani s žádnými výhrůžkami nesetkala, jak sama potvrdila. Z uvedeného vyplývá, že obava z jednání lidí, kteří ji vyhrožovali nelze

důvodům pro udělení azylu vyjmenovaných § 12 zákona o azylu podřadit. Nelze rovněž přehlédnout i skutečnost, že nikdy nebyla ohrožena na svém životě. Rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na kterých by bylo možno dospět k závěru, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého důvodu uvedených v § 14 a) zákona o azylu. S ohledem na zjištěný skutkový stav rovněž nebyly dány důvody k posouzení věci ve smyslu § 14 b) citovaného zákona.

V této souvislosti nutno poukázat i na judikaturu NSS sice rozsudek ze dne 18.12.2003, č.j. 5Azs 22/2003 – 41, podle kterého *„povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu jen tehdy jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právní relevantní důvody pro udělení azylu žadatele neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodu, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“*.

Dále soud odkazuje na judikaturu NSS, a to rozsudek ze dne 10.3.2004, č.j. 3Azs 22/2004 – 48, podle kterého: *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1990 Sb., o azylu ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“*.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že vlast žalobkyně neopustila na základě žádného z azylově relevantních důvodů a ani její obavy z návratu nelze považovat za opodstatněné ve smyslu zákona o azylu. Jednání žalobkyně nasvědčuje o účelovosti s cílem legalizace dalšího pobytu na území ČR. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5Azs 37/2003, www.nssoud.cz, dle kterého: *„...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“*.

Dle názoru soudu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Jednoznačně byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Krajský soud v Brně proto uzavírá, že žalovaný se nedopustil právního pochybení, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2012

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová